

Книга Даниїла — номер три

Подвійні видіння

Jeff Pippenger

2023-11-25

Зараз ми розглядаємо «сім разів» з двадцять шостого розділу Левіта в книзі Даниїла. Воно приховане від тих, хто вирішив заплющити очі, але воно там для тих, хто бажає бачити. Почнемо з восьмого розділу книги Даниїла, тринадцятого вірша.

Тоді я почув, як один святий говорив, а інший святий сказав тому святому, що говорив: Доки триватиме видіння про щоденну жертву та про беззаконня спустошення, щоб і святина, і військо були віддані на потопання? Даниїла 8:13.

Вірш починається словом «тоді» і проводить розмежування між видінням пророчої історії, яке Даниїл щойно побачив у попередніх десяти віршах. Перший і другий вірші розділу визначають рік, коли Даниїл отримав видіння, а також зазначають, що він отримав його біля річки Улай. Від третього до дванадцятого вірша він «бачить» видіння пророчої історії. «Тоді» він «чує» небесний діалог, що складається з питання та відповіді. У п'ятнадцятому вірші він починає з'ясовувати, що означало видіння пророчої історії, яке він щойно «бачив». Важливо розрізняти видіння, яке Даниїл «бачив» у віршах з третього по дванадцятий, і небесний діалог, який він «почув», — адже це два різні видіння.

Але блаженні очі ваші, бо вони бачать, і вуха ваші, бо вони чують. Матвія 13:16.

Питання у тринадцятому вірші: «Доки триватиме видіння?» Слово, перекладене як «видіння», є іншим єврейським словом, ніж слово, перекладене як «видіння», у шістнадцятому вірші.

І почув я голос чоловіка між берегами Улаю, який покликав і сказав: Гавриїле, дай цьому чоловікові зрозуміти видіння. Даниїла 8:16.

Переклавши два різні єврейські слова англійським словом «vision», «сім разів» із двадцять шостого розділу Левіта стали «схованими у всіх на виду». Ті, хто вивчає Біблію і задовольняються тим, щоб лише ковзати по поверхні, вважають ці два різні єврейські слова одним і тим самим словом, але роблять це на власну небезпеку.

Поверхневий огляд мало допоможе. Щоб це досягнути, потрібні вдумливе дослідження та серйозне, напружене вивчення. У Слові є істини, подібні до жил дорогоцінної руди, прихованих під поверхнею. Коли шукають їх, як людина шукає золото й срібло, відкриваються приховані скарби. Будьте певні, що доказ істини міститься в самому Писанні. Одне місце Писання є ключем до відкриття інших місць Писання. Багатий і прихований зміст розкриває Святий Дух Божий, роблячи Слово ясным для нашого розуміння: «Відкриття Твоїх слів просвічує; воно дає розуміння простим». Основи християнської освіти, 390.

Нас навчають, що «кожен факт має своє значення» у Слові Божому, і якщо ми вирішимо знехтувати фактом, що у восьмому розділі два різні єврейські слова перекладено як «видіння», ми відповідальні за те, що накликаємо на себе лаодикійську сліпоту. Стара приказка каже: «немає гіршого сліпого, ніж той, хто не хоче бачити».

Біблія містить усі принципи, які людям потрібно зрозуміти, щоб бути готовими як до цього життя, так і до прийдешнього. І ці принципи може зрозуміти кожен. Ніхто, хто має дух цінувати її вчення, не прочитає жодного уривка з Біблії, не здобувши з нього якоїсь корисної думки. Але найцінніші уроки Біблії не здобуваються випадковим чи уривчастим вивченням. Її велику систему істини не подано так, щоб поспішний або неуважний читач міг її розпізнати. Багато її скарбів лежать глибоко під поверхнею й можуть бути здобуті лише ретельним дослідженням і постійними зусиллями. Істини, що складають велике ціле, потрібно відшукувати й збирати: «тут трохи, там трохи». Ісаїя 28:10.

Коли їх таким чином відшукати й зібрати разом, виявиться, що вони досконало підігнані одна до одної. Кожне Євангеліє є доповненням до інших, кожне пророцтво — поясненням іншого, кожна істина — розвитком якоїсь іншої істини. Типи юдейського устрою стають зрозумілими завдяки Євангелію. Кожен принцип у слові Божому має своє місце, кожен факт — своє значення. І вся будова — за задумом і виконанням — свідчить про свого Автора. Таку будову не міг би замислити чи створити жоден розум, окрім розуму Нескінченного. Освіта, 123.

Слово «видіння» трапляється десять разів у восьмому розділі книги Даниїла, але в цих десяти місцях ужито два різні єврейські слова, і значення цих слів не однакові. Якби вони означали те саме, Даниїл ужив би лише одне з цих слів у кожному з десяти випадків. Даниїл написав два слова, бо кожне з цих двох слів має власне значення; одне позначає видіння, яке Даниїл «бачив», а друге — видіння, яке він «чув». У тринадцятому вірші слово, перекладене як «видіння», — *châzôn*, і воно означає «видовище» або «видіння», «сон» чи «пророцтво». Я називаю це «видінням пророчої історії» на підставі його визначення та того, як Даниїл його вживає.

У першому вірші восьмого розділу книги Даниїла Даниїл каже: «мені з'явилося видіння», а в другому вірші він двічі стверджує, що «бачив у видінні». Тоді в тринадцятому вірші порушується питання: «як довго триватиме видіння?» У всіх цих випадках ужито єврейське слово «*châzôn*». А потім, у п'ятнадцятому вірші, ми підходимо, мабуть, до найважливішого випадку, коли Даниїл ужив те саме слово, бо він каже: «коли я»... «побачив видіння і шукав значення». Після того, як Даниїл побачив видіння *châzôn*, він хотів зрозуміти, що воно означає. Це факт, який має велике значення для приховання «семи разів» із двадцять шостого розділу книги Левіт у цьому розділі.

Він також використовує слово *châzôn* у сімнадцятому і двадцять шостому віршах. Слово «видіння» трапляється десять разів у восьмому розділі книги Даниїла, і слово *châzôn* уживається в семи з них. Даниїл чотири рази вживає інше єврейське слово, яке перекладається як «видіння». Це інше єврейське слово — *mar'eh* і означає «вигляд».

Châzôn зустрічається сім разів у восьмому розділі Даниїла, а mar'eh — чотири рази, і разом вони відповідають десяти випадкам уживання англійського слова «vision» у восьмому розділі Даниїла. Сім плюс чотири дорівнює одинадцять, бо в один із разів, коли Даниїл ужив слово mar'eh, його перекладено саме згідно з його визначенням, адже у п'ятнадцятому вірші, коли Даниїл «шукав значення» видіння châzôn пророчої історії, там «став перед ним» «як вигляд людини». Слово «appearance» — це mar'eh. Отже, mar'eh ужито Даниїлом чотири рази у восьмому розділі Даниїла, і один раз його перекладено відповідно до його основного значення «appearance», а в інших трьох випадках його перекладено як «vision».

Я не висловлюю жодної критики щодо чоловіків, які перекладали Біблію короля Якова. Втім слід зазначити, що у тринадцятому вірші міститься єдине додане слово в Біблії короля Якова (sacrifice), яке, як натхнення однозначно стверджує, «не належить до тексту». Натхнення також стверджує, що це слово було «додане людською мудрістю». У цьому ж самому розділі два різні єврейські слова перекладені тим самим англійським словом. Причина, чому необхідно усвідомити відмінність між цими двома словами, є надзвичайно важливою.

І сталося, коли я, саме я, Даниїл, побачив видіння і шукав розуміння, тоді ось став переді мною, як подоба чоловіка. І я почув чоловічий голос між берегами Улаю, що кликав і казав: Гавриїле, дай цьому чоловікові зрозуміти видіння. Даниїл 8:15, 16.

Коли Даниїл «шукав значення» «видіння "châzôn"», яке він щойно «побачив», Христос наказав Гавриїлу «зробити» так, щоб Даниїл зрозумів «видіння "mar'eh"», яке він щойно «почув». Даниїл хотів зрозуміти видіння пророчої історії, але Христос, який був ототожнений у тринадцятому вірші як Пальмоні (той певний святий, що промовляв), наказав Гавриїлу зробити так, щоб Даниїл зрозумів «видіння "mar'eh"», а не «видіння "châzôn"». У віршах п'ятнадцятому і шістнадцятому зазначена мета для Гавриїла полягає в тому, щоб він зробив так, аби Даниїл зрозумів «видіння "mar'eh"», тобто слово, перекладене як «видіння», яке означає «поява», а не видіння пророчої історії, яке Даниїл хотів зрозуміти. Без усвідомлення доручення, даного Гавриїлові, «сім разів» із Левіта 26 залишається прихованим на видноті.

У двадцять шостому вірші обидва єврейські слова, що перекладаються як «видіння», містяться в одному й тому самому вірші, і цей вірш стає одним із основних ключів до розкриття істини свідчення Даниїла про «сім часів».

А видіння вечора й ранку, про яке було сказано, істинне; тож запечатай видіння, бо воно на багато днів. Даниїла 8:26.

У двадцять шостому вірші «видіння “вечора і ранків”» — це видіння mar'eh, що означає «вигляд», але видіння, яке мало бути «запечатане», — це видіння châzôn пророчої історії. Вираз «вечора і ранків» і є тим, що відокремлює та визначає відмінність між двома видіннями. Цей вираз робить це, водночас наводячи ще одну ілюстрацію людського чинника в укладанні Біблії. Людський чинник включав і пророків, які записували слова Біблії, і тих, хто її перекладав. Біблія, як і Христос, являє собою поєднання божественного і

людського. Цей людський елемент простягнувся крізь історію — від Адама після того, як він згрішив, до тих, хто записував і перекладав Біблію. І Христос, і Біблія є Словом Божим, і Слово Боже є чистим, бо божественність у цьому поєднанні завжди переважала будь-які обмеження, властиві плоті.

Павло, раб Ісуса Христа, покликаний бути апостолом, відокремлений для Євангелії Божої, (яку Він наперед обіцяв через Своїх пророків у святих Писаннях), про Сина Свого, Ісуса Христа, Господа нашого, який за тілом був із насіння Давидового. Римлян 1:1-3.

Вираз «вечір і ранок» часто зустрічається у Слові Божому, і його завжди перекладають як «вечір і ранок», як у двадцять шостому вірші, і так само, як його так часто перекладають в оповіді про створення у книзі Буття, де не раз повторюється: «і був вечір, і був ранок...» Насправді, і кожен факт має своє значення (і цей факт є суттєвим для розуміння), єдине місце в Біблії, де вираз «вечір і ранок» не перекладено як «вечір і ранок» (як у двадцять шостому вірші), — це чотирнадцятий вірш восьмого розділу книги Даниїла. Там, і тільки там у Слові Божому, фраза «вечір і ранок» перекладена просто як «дні».

І сказав він мені: До двох тисяч і трьохсот днів; тоді очиститься святиня. Даниїла 8:14.

Через дванадцять віршів у тому самому розділі книги Даниїла єврейський вислів «вечір і ранок» перекладено так, як завжди; але у вірші, який є центральною опорою й основою адвентизму, цей вислів просто передано як «дні». Який вплив спонукав перекладачів Біблії короля Якова допустити таку різючу суперечність? Вони переклали цей вислів у двадцять шостому вірші відповідно до всіх інших уживань цього вислову в Біблії. Але за дванадцять віршів до двадцять шостого, у чотирнадцятому вірші, їхня людська природа надала особливого значення відповіді на запитання тринадцятого вірша. А в запитанні тринадцятого вірша містилося одне слово («жертва»), якого не слід було додавати до Біблії. Бог хотів, щоб чотирнадцятий вірш вирізнявся дуже глибоким і особливим чином. Роблячи це, Він також показав, що саме Гавриїлові було наказано пояснити Даниїлові.

У шістнадцятому вірші Ісус наказав Гавриїлові пояснити Даниїлові видіння *mag'eh*, попри те, що Даниїл намагався зрозуміти видіння *shâzôn* пророчої історії. Двадцять шостий вірш говорить, що "видіння про вечори й ранки, яке було промовлене", було "істинним". Видіння *shâzôn* було пророчим "видінням", але видіння *mag'eh* було "промовленим", бо його було сказано. Його було сказано у чотирнадцятому вірші, коли Палмоні сказав: "до двох тисяч і трьохсот вечорів і ранків; тоді святиня буде очищена". Двадцять шостий вірш уживає вислів "вечори й ранки", позначаючи ним те видіння, що було "промовлене", щоб окреслити відмінність між двома видіннями у восьмому розділі книги Даниїла. Видіння пророчої історії, яке Даниїл "бачив" і яке прагнув зрозуміти, відрізнялося від видіння, що було "промовлене" і яке Даниїл "чув". І що важливіше, саме видіння, яке Даниїл "чув", було тим, розуміння якого Гавриїл мав дати Даниїлові.

Людство, яке брало участь у створенні Святої Біблії, записало слово «видіння» десять разів у восьмому розділі книги Даниїла і, роблячи це, приховало відмінність між видінням, яке

було «побачене», та іншим, яке було «почуте». Тим самим воно затьмарило наголос, який указує на те, що намір Христа полягав у тому, щоб Даниїл зрозумів видіння, яке він «почув», понад розуміння видіння, яке він «побачив». Тепер ми можемо розглянути, що робить Гавриїл, аби виконати своє доручення.

І він наблизився туди, де я стояв; і коли він наблизився, я злякався й упав обличчям ниць; але він сказав мені: Зрозумій, сину людський, бо видіння стосується часу кінця. Коли ж він говорив зі мною, я впав у глибокий сон, обличчям до землі; але він доторкнувся до мене й підвів мене. І сказав: Ось, я дам тобі знати, що буде при кінці гніву, бо в призначений час буде кінець. Даниїл 8:17-19.

Тепер Гавриїл розпочинає свою працю, щоб Даниїл зрозумів видіння про дві тисячі триста вечорів і ранків, яке є істинним. Спочатку він повідомляє, що видіння пророчої історії, видіння *châzôn*, призначене на «час кінця». Потім, коли Даниїл перебував у пророчому сні, Гавриїл торкнувся його й поставив на ноги. Він повідомляє: «Я дам тобі знати».

Саме це Палмоні (Христос) звелів зробити Гавриїлу, коли сказав: «Гавриїле, зроби так, щоб цей чоловік зрозумів видіння *mag'eh*» про вечори й ранки. Гавриїл каже, що дасть Даниїлові «пізнати, що буде в останньому кінці гніву». Ось воно! Ось ті «сім разів» із Левита двадцять шостого розділу! Воно приховане завдяки самому пророчому прийому, до якого Гавриїл неодноразово спонукав пророків свідчити і який вони застосовували у своїх писаннях! Цей прийом — «рядок на рядок, тут трохи і там трохи».

У книзі «Думки про Даниїла та Об'явлення» Урії Сміта (з якою мали б бути знайомі всі адвентисти, і навіть їхні сусіди) Сміт коментує вірші з сімнадцятого по дев'ятнадцятий восьмого розділу книги Даниїла:

Загальним твердженням, що у визначений час настане кінець і що він дасть йому знати, що буде в останньому кінці гніву, він переходить до тлумачення видіння. Гнів слід розуміти як такий, що охоплює період часу. Який час? Бог сказав своєму народові Ізраїлю, що за їхнє беззаконня вилле на них свій гнів; і таким чином він дав повеління щодо «оскверненого, нечестивого князя Ізраїля»: «Зніми діадему і скинь корону... Я переверну, переверну, переверну її; і її більше не буде, аж поки не прийде той, кому належить право; і дам її йому». Єзекіїля 21:25–27, 31.

"Ось період Божого гніву проти Його завітного народу; період, протягом якого святилище й воїнство мають бути потоптані. Діадему знято, і корону знято, коли Ізраїль був підкорений царству Вавилону. Було перевернуто знову мідянами та персами, знову греками, знову римлянами, що відповідає трьом разам, коли пророк повторює це слово. Тоді юдеї, відкинувши Христа, незабаром були розсіяні по всій поверхні землі; і духовний Ізраїль зайняв місце буквального потомства; але вони перебувають у підлеглості земним владам і будуть у ній, доки знову не буде встановлено престол Давидів,— доки не прийде Той, хто є його законним спадкоємцем, Месія, Князь миру, і тоді його буде вручено Йому. Тоді гнів припиниться. Що має відбутися на самому кінці цього періоду, ангел тепер має відкрити Даниїлові." Урія Сміт, Даниїл і Об'явлення, 201, 202.

«Обурення», яке визначає Сміт, почалося, коли Манасію було відведено до Вавилону ассирійцями у 677 р. до н. е. На жаль, Сміт бере повалення Седекії у 586 р. до н. е. і визначає це як відправну точку періоду «обурення» дев'ятнадцятого вірша. Сміт просто не розглядає, що означає те, що у вірші сказано «останній кінець обурення». Він трактує це просто як «обурення», хоча якщо існує «останній кінець» обурення, граматики й логіка вимагають, щоб принаймні існував і «перший кінець» обурення. Сміт знав, що сімдесят років полону почалися з першого нападу Навуходоносора на Єгипет у 606 р. до н. е., але визначив початком періоду обурення третій напад Навуходоносора, здійснений проти Седекії, останнього юдейського царя.

«Хоч ми й маємо докладніший опис його [Даніїлового] раннього життя, ніж збережено про будь-якого іншого пророка, проте його народження й родовід залишаються в цілковитій невідомості, за винятком того, що він був царського роду, імовірно з дому Давидового, який на той час став дуже численним. Уперше він з'являється як один із знатних юдейських бранців у перший рік Навуходоносора, царя Вавилонського, на початку сімдесятирічного полону, 606 р. до Р. Х. Єремія та Авакум ще виголошували свої пророцтва. Єзекіїл почав невдовзі після цього, а трохи пізніше — Овдій; але обидва вони завершили своє служіння за багато років до закінчення довгого й блискучого життєвого шляху Даніїла. Лише троє пророків були після нього: Огій і Захарія, які звершували пророче служіння протягом короткого часу одночасно, 520–518 рр. до Р. Х., та Малахія, останній із старозавітних пророків, який діяв недовгий час близько 397 р. до Р. Х.». Uriah Smith, *Daniel and the Revelation*, 19.

Сміт правильно визначив «обурення» дев'ятнадцятого вірша як період часу. Він правильно визначив цей період як попірання святилища та воїнства відповідно до книги Даніїла, восьмого розділу, тринадцятому вірші, і правильно визначив кінцеву дату як 22 жовтня 1844 року.

Сміт частково мав рацію, але розминувся з істиною, роблячи те, що було характерним для його способу застосовувати пророцтва. Він дозволив історії скеровувати його тлумачення пророчого слова, замість того щоб дозволити пророчому слову скеровувати його розуміння історії. Якщо ми дозволимо Біблії визначати пророчу історію, тоді матимемо правильну інформацію для підходу до історії.

Біблія вчить, що ким людина подолана, того вона й слуга.

Обіцяючи їм свободу, самі є рабами тління; бо ким хто переможений, тому й стає рабом.
2 Петра 2:19.

Манасію було взято в полон до Вавилону у 606 р. до н. е. Саме тоді Юду було підкорено й поневолено. Це відправна точка, яка представлена на обох таблицях 1843 і 1850 років, які Сестра Вайт визнає правильними. Сміт починає попірання, про яке йдеться у восьмому розділі книги Даніїла, тринадцятому вірші, із Седекії, останнього царя Юди. Седекія був завершенням поступового суду, а не початком. Сестра Вайт зазначає, що полон Манасії у Вавилоні був «завдатком» того, що мало настати. «Завдаток» — це перший внесок і означає

початок купівлі, за якою мають іти інші платежі.

Невідступно пророки продовжували свої застереження та напоумлення; безстрашно вони зверталися до Манасії та до його народу; але ці послання були знехтувані; відступницький Юда не зважав на них. Як передвістя того, що спіткало б народ, якби вони й далі залишалися невкаяними, Господь дозволив, щоб їхнього царя захопив загін асирійських воїнів, які «скували його кайданами і відвели до Вавилону», їхньої тимчасової столиці. Це лихо привело царя до розуму; «він благав Господа, Бога свого, і дуже впокорився перед Богом своїх батьків, і молився до Нього; і Він був ублаганий ним, і почув його благання, і знову повернув його до Єрусалима, у його царство. Тоді Манасія пізнав, що Господь — Він є Бог». 2 Хронік 33:11-13. Але це покаяння, хоч і було разючим, прийшло надто пізно, щоб урятувати царство від розтлінного впливу багаторічних ідолопоклонницьких практик. Багато хто спіткнувся й упав, більше ніколи не підвівшись. Пророки і царі, 382.

Царювання Манасії ознаменувало «завдаток», що започаткував «прокляття» «семи часів», яке було останнім «гнівом», адже «перший гнів» уже розпочався, коли північне царство було відведене в полон у 723 до н. е. Потім, при поваленні Єгоякіма, коли Даниїла відвели в полон, у 606 до н. е. розпочалися визначені Єремією сімдесят років полону. За два царювання після Єгоякіма Єрусалим було зруйновано, а останній юдейський цар, Седекія, бачив, як на його очах убили його синів; потім йому викололи очі й відвели в полон до Вавилону.

Сміт відніс увесь прогресивний суд до Седекії і використав суд над Седекією як текст-доказ для свого припущення. Суд над Седекією, який був «нечестивим і скверним князем», справді вказував, що вінець Юди має бути знятий, аж поки Христос не прийде, щоб установити царство. Сміт сказав: «вони підкорені земним владам і будуть підкорені, доки престол Давида знову не буде встановлений, — доки не прийде Той, Хто є його законним спадкоємцем, Месія, Князь миру, і тоді його буде дано Йому». 22 жовтня 1844 року, у виконання сьомого розділу книги Даниїла, віршів 13 і 14, Христос, представлений як Син Людський, став перед Отцем, щоб прийняти царство.

Я бачив у нічних видіннях, і ось один, подібний до Сина Людського, йшов з хмарами небесними, і прийшов до Давнього днями, і його підвели перед ним. І було дано йому владу, славу та царство, щоб усі народи, племена та мови служили йому: його влада — вічна влада, що не мине, а його царство — те, що не буде зруйноване. Даниїла 7:13, 14.

Сестра Вайт підтверджує, що сьомий розділ книги Даниїла і вірші тринадцятий та чотирнадцятий сповнилися 22 жовтня 1844 року.

«Прихід Христа як нашого первосвященника до Святого Святих для очищення святилища, показаний у Даниїла 8:14; прихід Сина Людського до Давнього днями, як подано в Даниїла 7:13; і прихід Господа до Свого храму, передвіщений Малахією, є описами однієї й тієї самої події; і це також представлено приходом Нареченого на весілля, описаним Христом у притчі про десять дів, у Матвія 25». Велика боротьба, 426.

Сміт не розглянув ключовий елемент "останнього періоду гніву". Він обминув біблійний принцип, який указував, що Юду було підкорено за часів Манасії, і що полон, який розпочався за два царювання до Седекії, також свідчив, що Юда вже був підвладний Вавилону ще до того, як Седекія зустрів свою долю. Попри ці явні упущення, він усе ж заявив: "ось період Божого гніву проти його завітного народу; період, упродовж якого святиня та військо будуть потоптані." Отже, він безпосередньо пов'язує "період Божого гніву" з восьмим розділом книги Даниїла та з питанням тринадцятого вірша "доки?". Відповідь у чотирнадцятому вірші була: до 22 жовтня 1844 року.

Розсіяння у вавилонське рабство було поступовим історичним процесом, що розпочався 677 року до н. е. і тривав до 1844 року. Цей період дорівнює двом тисячам п'ятистам двадцяти рокам, що, звісно, є «сім разів» у Левіті 26. Завершення того періоду 22 жовтня 1844 року стало для Даниїла другим свідченням щодо «видіння *mag'eh*» про дві тисячі триста вечорів і ранків.

Гавриїлові було сказано дати Даниїлові зрозуміти те видіння, і те, що зробив Гавриїл, — це надав друге свідчення щодо дати завершення — 22 жовтня 1844 року. Він не лише надав друге свідчення, щоб встановити дату виконання обох часових пророцтв, але, як слушно зауважив Сміт, період часу, пов'язаний із другим свідченням щодо 1844 року, було визначено у вірші тринадцятому як період, коли святиню та воїнство мали бути потоптані. Питання у вірші тринадцятому таке: "Доки триватиме видіння про щоденну жертву та переступ спустошення, щоб і святиню, і воїнство віддати на потоптання?" Тим періодом часу були "сім часів" із Левита 26.

Чого Сміт не побачив або уникав визначати, так це того, що «гнів», згаданий у дев'ятнадцятому вірші, був «остаточним завершенням» того гніву. Якщо є «останній», то є й «перший», і Даниїл в одинадцятому розділі вказує, коли закінчився «перший гнів». Він визначає папство, яке панувало під час Темних віків, і стверджує, що папство процвітатиме, доки гнів не буде звершений, або не скінчиться.

І цар чинитиме за своєю волею; і він піднесеться та звеличиться над кожним богом, і говоритиме дивні речі проти Бога богів, і матиме успіх, аж поки не звершиться гнів, бо звершиться те, що визначено. Даниїла 11:36.

Тридцять шостий вірш широко вважають тим віршем, який апостол Павло переказує своїми словами у другому посланні до Солунян.

Нехай ніхто вас ніяким чином не обманує, бо той день не настане, поки спершу не настане відступлення і не відкриється людина беззаконня, син погібелі; який противиться і звеличує себе над усе, що зветься Богом або чому поклоняються; так що він, як Бог, сидить у Божому храмі, видаючи себе за Бога. 2 Солунян 2:3, 4.

Павлова «людина гріха», яка також є «сином погібелі», що «противиться і звеличує себе понад усе, що називається Богом або кому поклоняються», є також тим «царем», який «чинитиме за своєю волею; і він звеличить себе та піднесе себе над кожним богом». Обидва

уривки стосуються Папи Римського. Даниїл пише, що папа матиме успіх, що означає просуватися вперед, аж поки «гнів не буде звершений». Гнів у тридцять шостому вірші був «determined». Слово «determined» означає «поранити».

Папство отримало свою "смертельну рану" у 1798 році, і в той момент "перший гнів" завершився або припинився. Слово "accomplish" означає завершити або припинити. Кінець "гніву" у восьмому розділі та дев'ятнадцятому вірші позначив кінець періоду, протягом якого святиню й воїнство мали бути потоптані. Він закінчився 1844 року, але "перший" гнів закінчився 1798 року.

«Останнє обурення» закінчилося в 1844 році, через дві тисячі п'ятсот двадцять років після того, як асирійці відвели царя Манасію до Вавилону в 677 році до н. е. «Перше» обурення закінчилося в 1798 році, через дві тисячі п'ятсот двадцять років після того, як північне царство Ізраїлю було відведене в рабство асирійцями в 723 році до н. е.

Є ще що сказати про приховані «сім часів» у книзі Даниїла, і ми розглянемо це в нашій наступній статті.

Т ангелові Лаодикійської церкви напиши: Так говорить Амін, Свідок вірний і правдивий, початок Божого творіння; Я знаю діла твої, що ти не холодний і не гарячий: о, коли б ти був холодний або гарячий! А що ти теплий, і ні холодний, ні гарячий, то вивергну тебе з уст Моїх. Бо ти кажеш: Я багатий, і розбагатів, і ні в чому не маю потреби; і не знаєш, що ти нещасний і жалюгідний, і вбогий, і сліпий, і нагий.'

Господь тут показує нам, що звістка, яку мають нести Його народіві служителі, яких Він покликав застерігати народ, не є звісткою про мир і безпеку. Вона не лише теоретична, але практична в усьому. Народ Божий у посланні до Лаодикійців представлено як таких, що перебувають у стані плотської безпечності. Вони почувуються спокійно, вважаючи себе в піднесеному стані духовних досягнень. "Бо ти кажеш: я багатий, і збагатився, і ні в чому не маю потреби; і не знаєш, що ти нещасний, і жалюгідний, і вбогий, і сліпий, і нагий."

"Який більший самообман може охопити людські уми, ніж упевненість у тому, що вони праві, коли насправді вони цілком неправі! Звістка Правдивого Свідка застає народ Божий у сумному самообмані, проте щирим у ньому. Вони не знають, що їхній стан плачевний в очах Божих. Поки ті, до кого звертаються, тішать себе думкою, що перебувають у піднесеному духовному стані, звістка Правдивого Свідка руйнує їхню самозаспокоєність приголомшливим викриттям їхнього справжнього стану духовної сліпоти, убогості та жалюгідності. Це свідчення, таке гостре й суворе, не може бути помилковим, бо говорить Правдивий Свідок, і Його свідчення мусить бути істинним." Свідчення, том 3, 252.